

XII.

Betænkning

over

Forflag til Lov om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 21de December 1892).

Siden det foreliggende Lovforslags Behandling i forrige Rigsdagssamling er Udvalgets Flertal, som Følge af de mellemliggende Folketingsvalg, kommet til at bestaa af andre Medlemmer, men da der ikke under Behandlingen af Forflaget er fremkommet væsentlig ny Synspunkter, finder Udvalget lige saa lidt i Aar som forrige Aar nogen Anledning til at fremkomme med almindelige Udtalelser om dets Indhold. Dertil kommer, at Forflaget nu saa ofte har været til Behandling i begge Rigsdagens Afdelinger, og de af disse tidligere nedsatte Udvalg gentagende have afgivet Betænkning over det, saa det nærmest vilde blive Gentagelser, om man nu paa ny vilde indlade sig paa almindelige Betragtninger over det foreliggende Emne. Endnu skal derfor kun bemærkes, at der inden for Udvalget har været fuld Enighed om saa hurtig som muligt at fremme Arbejdet paa det samme alt bestaaende Grundlag, (Lov af 29de December 1857) som tidligere nedsatte Udvalg have været enige om, og som har vundet Tingets Tilslutning. Afvigelserne i Anskuelse inden for Udvalget have derfor heller ikke været store, ihvorvel der ikke har været fuld Enighed om, hvilke Ændringer det vilde være betimeligt og nødvendigt at stille til Forflaget.

Til Begrundelse udenfor den mundtlige Redegørelse i Tinget af de fra forskellige Sider inden for Udvalget stillede Ændringsforslag anføres følgende:

Til § 2.

Ligesom tidligere formener Udvalget, at Rygmarvthjus maa opstilles blandt de ondartede smitsomme Sygdomme, hvorfor man ogsaa igen stiller Ændringsforslag i saa Henseende under Nr. 2.

Da Udvalget formener, at der haves Erfaring for, at ondartet Katarralsfeber ifølge hele sin Karakter ogsaa bør betragtes som en ondartet smitsom Sygdom, stilles ogsaa under Nr. 3 en Ændring i denne Retning.

Til § 3.

Ændringsforflaget stilles som en yderligere Betryggelse imod Smittens Udbredelse.

Til § 4.

Da der mulig efter Lovforslagets Tæft kunde opstaa Tvivl om, hvorvidt Gjeren faar Ret til Erstatning eller ej i det Tilfælde, at han giver sit Samtykke til at Dyret dræbes for at faa konstateret, hvorvidt Sygdommen virkelig er til Stede, har Udvalget